

Austrijas latvieši vēlas pārcelties uz Vāciju

Vēstule „Latviešu Zīnām” no Glazebachas

Vēl pirms gada Austrijā dzīvoja vairāki tūkstoši latviešu izkaisīti pa visu skaidro kalnu zemi, sākot no Francijas līdz pat Dienvidslāvijas robežai. Tagad daudzi no viņiem jau pievienojies lielajam latviešu trimdinieku pulkam Vācijā. Sodien Austrijā vēl dzīvo ap 3000 tautiešu, lielākā daļa nometnēs, bet daudzi arī privāti, sevišķi franču okupācijas zonā — Tirolē un Forarlbēgā.

8 km no dziesmu un mūzikas pilsētas Zalcburgas iekārtota Glazebachas Baltijas tautu nometne, kur latviešu skaits pēdējā laikā jau pārsniedzis piecus simtus, līdz ar ko Glazebachā izveidojušies par latviešu centru Austrijā. Šeit ir Austrijas Apgabala Komitejas sēdeklis, un šeit iznāk arī vienīgais latviešu laikraksts Austrijā.

Dažos Austrijas apgabalos sevišķi grūts pārtikas stāvoklis, sevišķi Stīrijā un Karintijā. Spīttāles nometnē dzīvo ap 200 latviešu, parējie izkaisīti pa dažādām pilsētām un laukiem. Latviešu valodu dzird Leobenā, Klagenfurtē un Grācā. Pēdējās augstskolā studē ap desmit latviešu, Augšaustrijā latviešu centrs izveidojis Lincā un lielākā nometnē Rīdā, kur dzīvo apm. 500 mūsu tautieši. Rīdas nometnē darbojas latviešu skola un notiek ļoti rosīga kultūralā dzīve.

Franču okupācijas zonā stāvoklis kā apgādes, tā tiesiskā ziņā uzskatāms par viduvēju. Insbrukas augstskolā studē vairāk kā desmit latviešu. Šiem apgabaliem ir zināmas priekšrocības saziņai un satiksmē ar ārpusauli.

Jāpiemin vēl tie daži desmit latvieši, kas vēl dzīvo Austrijas galvas pilsētā Vīnē. Viņu stāvoklis, ievērojot

zināmus apstākļus, uzskatāms par sevišķi sliktu. Viņus latviešu lielākā daļa ir ceļa jūti, kaut arī ļoti grūti dabūt izbraukšanas atļauju.

Viens no lielākajiem traucējumiem Austrijas latviešu organizēšanās jautājumā kārtošana ir stingras okupācijas zonu robežas. Braukšanas atļauju iegūšana stipri apgrūtināta un ierobežota. Tāpēc arī apgrūtināta Austrijas latviešu pārcelšanās uz citurieni. Lielākā latviešu daļa vēlas pārcelties uz Vāciju, lai trimdas smagumu varētu

nest kopā ar latviešu emigrantu vairumu. Austrijas latvieši cer, ka mūsu emigrācijas centrālās iestādes ievēros šo tautiešu vēlēšanos un palīdzēs viņiem pārcelšanās lietu kārtošana.

Neraugoties uz visām grūtībām, Austrijas latviešu stāja ir nevainojama. Stipri un nesalauzti ar skatu nākotnē, karstām sirdīm un ticību saistīti pie savas tēvzemes, viņi ilgojas nokļūt savu tautiešu kopībā, lai vienoti dalītos liktenī, kādu nākotnē sniegs tautai, kas pelnījusi brīvību.

Ev. Fr.

Sagatavo misionārus Krievijai

Franču žurnālā „Point de vue” līdz ar daudzām ilustrācijām ievietots raksts par katoļu priesteru sagatavošanu misijas darbam Pad. Savienībā. Šos priesterus speciāli apmāca pāvesta Ārzemju misijas seminārā Romā. Vatikāns, pamatojoties uz pēdējos gados saņemtiem ziņojumiem par misionāru darbību Pad. Krievijā, nolēmis pārveidot parasto misionāru apmācību programmu.

No šiem ziņojumiem atklājas, ka katoļu priesteru darbība Krievijā visbiežāk izbeidzas cietumā vai spaidū darbos Sibīrijā. Tāpēc semināristu izglītība papildināta ar apmācībām, kas palīdzēs viņiem vieglāk panest badu, aukstumu un nogurumu. Blakus teoloģijai, filozofijai un baznīcas vēsturei, viņiem jāstudē ārstniecība, jāmācās galdaņķu un atslēdznieku darbi, un vēl daudz citu, kas var noderēt dzīvei visatāļākās Krievijas apgabalos. Kāda priesterā Fedorova portrejs un relikvijas, kurš mira Krievijā pēc ciešanu pilna un ilga ieslodzījuma, atgādina semināristiem, ka arī ticības karā daudzus sagaida nāve.

Daži no šiem priesteriem ir krievu emigranti kas savu dzimteni nav redzējuši kopš 1917. g. revolūcijas. Kaut arī misionāri pieder Romas-katoļu ticībai, evaņģelizācijas darbā Krievijā viņi valkā pareizticīgo priesteru tērpu.

Atklātībai maz zināms par šiem misionāriem, bet semināra darbība tomēr nav palikusi nepamanīta un par to

interesējas. Nesen priesteri uzņēma pie sevis kādu cilvēku, kas uzdevās par krievu bēglī. Kādā naktī viņu atrada semināra birojā, kur viņš mēģināja nozagt dažādus dokumentus par misionāru darbību. Nopratināšanā viņš atzinās, ka atsūtīts uz Romu, lai novērotu seminārā notiekošās lietas.

Marku kolekcionāriem

Marku krāšāna sasniegusi tādu uzplaukumu kā vēl nekad, stāsta autoritātes šai nozarē. Daudz, kaņavīru, kas karojies Eiropā, Austrumos un Tālajos austrumos sajūsmīnāti par svešo zemju markām kļuvisi kaislīgi kolekcionāri. Londonā, marku krāšānas metropolē, katru dienu var sastapt marku biržu un pie marku tirgotājiem kaņavīrus, kas grib pirkt vai pārdot markas. Marku albumu pieprasījumi pārsniedz krājumus.

Eiropas kara laikā izdevumus vēl sevišķi nevērtē, jo tie sastopami lielā vairumā. Pirmās brīvais Francijas izdevums pievelk pircējus, un kolekcionāriem patīk viss piemērs izdevumu komplekts.

Marku krāšānas vēsturē dramatisks moments vienmēr sagādājusies neizdevušās vai kļūdainas markas. Visrelāki pazīstamā kļūdainā marka ir 1 centu Anglijas, Gvinejas 1856. g. izdotā marka. To iespieda Gvinejā, kad no Londonas nebija pienācis oficiālais marku nosūtījums. Tajā redzami vietējā pastmeistara iniciāļi un kuģis, kas nepavisam neatgādina oriģinālu. Šādu marku iespīesies ļoti maz, un tikai viena ir uzglabājusies. To atrada pēc daudzu

gadiem kāds mazs zēns sava tēva vecās vēstulēs jumta istabā. Viņam šī netīrā mazā marka diezgan kā nepatika un viņš to ātri pārdeva marku tirgotājam par 6 šilipiem, lai mazliet tiktu pie kabatas naudas. Šī marka bija arī slavenā krājēja Hind kolekcijā Londonā, kad to pirms dažiem gadiem realizēja par 140.000 mārc. 20 no viņa retākām markām bija novērtētas par 36.000 mārciņām.

Ruzvelta kolekcionāra pārdošana sacēla milzīgu interesi, jo nēlaikis prezidents bija kaislīgs filatelists, un viņa 150 marku albumos varēja sastapt vislielākos retumus.

Daudzi filatelīsti tagad koncentrējas uz vienas zemes markām, piem., dominīju koloniju izdevumiem, vai gaisa pasta markām. Pieprasījums pēc gaisa pasta markām ir ļoti pieaudzis un tāpēc arī cēnas cēlušās.

Jaunajiem filatelīstiem ir vislielākā izredzes iegūt markas, kas kādreiz būs cienīgas sāncenses vecajiem retumiem. Bet pagaidām tiem jābūt pacietīgiem. Ista filatelīsta devīze ir: „Gaidi un redzi”.

Džems Kīlpatriks (Daily Mail)

Argentīna uzņems 15 milj. iecelotāju?

Argentīna, kurā iecelšanas atļauju līdz šim gandrīz nebija iespējams dabūt, tagad sākusī priekšdarbus iecelotāju uzņemšanai lielākā skaitā. Ir izteiktas vēlēšanās, lai tagadējais iedzīvotāju skaits, kas sniedzas pie 12 miljoniem, tiktu trīskāršots, bet valdība pagaidām projektē uzņemt 10—15 milj. iecelotāju. Šāda lēmuma nolūks: izveidot Argentīnu par vienu no visspēcīgākām un viskulturālākām Dienvidamerikas republikām.

Argentīnu atklāja spāņi 1516. gadā, un tā līdz 1810. gadam bija Spānijas kolonija. Spāņu valoda arī vēl tagad ir Argentīnas valsts valoda, un galvenā reliģija — katoļticība. Argentīna izveidota zināmā mērā pēc ASV parauga. Provincēm ir savi tautas vēlēti gubernatori un savas likumdošanas iestādes. Visi gubernatori padoti republikas prezidentam, ko ievēl provincu un galvaspilsētas izraudzītie priekšvēlētāji-elektori. Senātu un parlamentu vēlē visa tauta uz 6 gadiem. Pirmizglītība ir brīva, bet tā joprojām atrodas katoļu garīdznieku rokās. Analābētu skaits valstī ir ļoti liels.

Argentīna iņem Dienvidamerikas kontinenta galējo dienviddaļu. Pēc platības tā ir sešas reizes lielāka par Vāciju. Tās ziemeļdaļā, kas atrodas 3000 km attālumā no ekvatora, ir stipri karsts, bet dienvidos ir diezgan auksts. Gada laikā, attiecībā pret mūsdienu ir atgārnī: kad mums ir ziema, tad tur ir karsta vasara, kas ilgst līdz aprīlim.

Svarīgākās saimniecības nozares ir lauksaimniecība un lopkopība. Austrumos no Andiem stiepjas neizmērojami plašas stepes — pampasi, kurās ganīs liellopi. Lauksaimniecība sevišķi attīstīta valsts vidienē, kur klimats ir tāds pats kā Viduseiropā. Tur sēj kviešus, audzina zirģus, liellopus, aitas un cūkās. Galas saldēšana un pārstrādāšana ir viena no vislielākām rūpniecības nozarēm, bet ādu eksports galvenā tirdzniecības nozare.

Argentīnas iedzīvotāji pa lielākā daļi ir eiropieši: spāņi, itāļi, vācieši. To starpā atrodami arī latvieši. Latviešiem iznāk arī vairāki laikraksti, no kuriem lielākais saucas „Latvija”. Laikraksta adrese: Revista „Latvija”, Casillandre de Correo 2366, Buenos Aires. (Latviešu Balsis Austrijā)

Būs gara nakts

Būs gara nakts un sausmas ilgs, Kā putns asiņainu spārnu vilks Uz svešām mājām klīstot tauta.

Pēc brāļa galvas brālis brēhs Un pūlis satumsīs un rēks: Dod mums, dod mums no liķa aulā!

Bet lielā cīņa tālāk šalks. Pēc uguns garšos ūdeņš malks — Līdz nāvei izēdīsies cauri.

Naks milzīgs klusums firs un baiss, Un mūsu valsts un viņas gaisis — Vis tautas galvu zelta lauri.

ATRASTI LATVIEŠU BERNI

Svandarfā (Augšfalcā) UNRRA 309. ieguvusi zinas, ka Būrgenfeldas apriņķī, Kalmincā, bērnu namā atrodas vairāki DP bērni bez vecākiem. Zinas pārbaudot izrādījās, ka tur tiešām atrodas 24 bērni, kuriem vecāki ir polu, lietuvju un latviešu tautības. Tur atrastas arī divas meitenes, māsu Poberackas, kas bērnu namā ļoti nonīkušas. Vecāki meitenei, Brigitai ir 7 gadi, bet Ingridai 3 gadi. Abas aizmirsušas latviešu valodu, neprot ne vārda, bet kad dzird latviski runājam, tūlīt sāk klausīties. Dokumentos teikts, ka Brigitai un Ingridai māte ir latvietie, katoļticīga, un viņas meitas vārds ir Abele.

Vācu māsas bērnu ne labprāt izdevušas UNRRA parstāvjiem. Kad kādai no izdotām meitenēm jautāji, kas viņa ir, meitene atbildei: „Es esmu vāciete un gribu palikt pie vāciešiem”. Kad viņai jautāja, kas viņai tā mācījis teikt, meitene vaiširdīgi atbildejusi: „Tante, mēsa”.

Vecākie bērni strādājuši pie lauksaimniecīiem. Kad kādam bāvārietim atņēms 13 gadus vecais poļu zēns, viņš sašutis izsaucis: „Kas man tagad mēslus no kūts nesīs?” Bērniem nevienam nav bijis zābacinu, tāpat apģērbi nopliušī un paši novārguši. Tagad šos bērnu UNRRA pārņēmusī savā aizgādībā. Jaunākie novietoti Sandorfā „Casino” slimnīcā, bet vecākie UNRRA aizgādības namā, Dēngendorfā (pie Straubingas). Bērniem pārbaudīta veselība, izsniegti apavi un apģērbi. Rūpēties arī par šo bērnu izglītību.

Penicilīns katrā aptiekā

E. Londonā, jūnijā. — Kā „Continental Daily Mail” ziņo, ar 1 jūniju kartā Anglijas aptiekās par pieejamu cenu pārķams penicilīns — kara laikā atklātais ārstniecības līdzeklis, kas jau izglābis tūkstošiem cilvēku dzīvības. Aptieku logos un plauktos tagad redzami kartoni un pudeles, pastiles, pulveri, kremi, tabletes un ziedes, kas visas sevī satur penicilīnu. Ja viena penicilīna deva pirms gada maksāja apm. 11 dolāru, tad tagad tā maksā tikai 1 dolāru.

Laikraksts ieteic penicilīnu nelietot bez ārsta paraksta, jo: 1) tas ir par vērtīgu lai to izšķēīst; 2) tas nav universāllīdzeklis, pielietojot to aplam var tikai aizkavēt isto slimības ārstēšanu; 3) un galvenokārt nepareiza deva var būt augstākā mērā bīstama. Ja tā būs pārāk maza, tad nenonāvēs slimības dīgļus, bet gan padarīs tos immūnus pret penicilīnu, tā kā vēlākās devas vairs neiedarbosies. Parāk liela deva slikti atsaucas uz veselību.

Penicilīns iznīcina dīgļus, kas izsauc asins saindēšanos. Tas ir vislabākais līdzeklis pret gonoreju, sifilisu, dažādiem elpojamo orgānu iekaisumiem, apdezinājumiem, augoņiem un citām ādas limbībām, acu iekaisumiem, plašu karsoni u. t. t.

Kā sagaidīsim Jānu?

Tuvojas skaistākie latviešu svētki — Jāņu diena ar burvīgo Jāņu vakaru. Šai laikā mēs visi atceramies, ar kādu pacīlātību agrākos gados gaidījām Jānus. Tad visa radiāba sastinga kā gaidāsun aplūsa pat grieze plaukstosā rudzu laukā. Reibinošs viraks kūpeja bērzu bīrēs un ziediem piebārsītās plavas likās kā zala grīdsega pāri mūsu skaistajai zemei. Jāņu vakarā mēs pulcējamies baros, mielojamies pie siera un alus bagātībām un jāvām tālu skanēt savām līgo dziesmām.

Jāņu nakts ir īsa nakts. To mums vajadzēja pavadīt nomodā, lai ritā redzētu kā saulīte rotājas. Arī svešumā mums Jāņu vakarā nepatīks griebozoties savu mītnu sienās, bet griebozies iet klajumā, uzlikt vaināgu galvai un palīgot veco paražu garā. Bet šeit svešumā mūsu soļi nedrīkst skārt zemi, pa kuņi staigāt mums nav lauts, un mūsu rokas nedrīkst pieskārties kokam, kas pašiem nepieder. Tādēļ jau laikus jāveic daži priekšdarbi, lai mēs, Eslingēnas tautieši un tautietes, varētu saiet kopā, iedegt Jāņu ugunis un ar līgo dziesmām, dejām un citiem

iepriecinājumiem šo vakaru pavadīt.

Kolonijas Izglītības un kultūras daļas ierosinājums, kopīgi svinēt Jāņu vakaru, ar labpatiku uzņemts pārējās daļās, mākslinieku saimē un visos tos darbiniekos, kas vienmēr veicinājuši kolonijas sarīkojumus. Bet sarīkojumu apmēri šoreiz prasā lielu talcinieku saimi. Lai varētu sniegt šim vakaram atbilstošus priekšnesumus un organizēti pavadīt laiku, vajadzīga daudzu roku piepūle.

Mēs ceram, ka tautieši, kas kādreiz ar prieku piestiprināja meijas pie sava pagalma vārtiem, ar prieku nāks arī šoreiz talkā, lai svētku laukumā būtu tā uzņemts un izgriezots, kā lietpratēji to savā iedomā iecerējuši. Neatrasimies neviens no darba un neuzlūkosim to kā smagu klausu, bet gan kā jauku pienākumu kas atbilst pašu sirds balsij. Gatavosimies visi jaukājiem tautas svētkiem — Jāņu dienai, jo:

Jāņu diena — svēta diena, Pār visām dienām, Jāņu dienā Dieva dēls Saules meitu aveicināja.

Dzēnija Nikolsena

Dzīve Parīzē

Ja jūs gribat apmetties uz dzīvi Parīzē, kaut vai uz īsu brīdi, jums jārikojas šādi: vispirms jāatrod māja, dzīvoklis, istaba vai tēls Bulonas mešā. Tas ir apm. tāpat, kā iesākt recepti ar: „jāņem 6 olas”.

Lai gan apm. 100.000 karavīru aizgājuši no Parīzes, lai gan neviena istaba kara laikā nav zudusi, tomēr gandrīz neiespējams atrast dzīvokli. Kāds mans kolēģis, kas uzturas Parīzē kopš tās atbrīvošanas, arvien vēl meklē dzīvokli. Kāds eits kolēģis atradis mazu dzīvokli, kura vienīgā mēbele ir sabojātas ērģeles. Ires Parīzē ir mērenas, salīdzinot ar Londonu, un tās rūpīgi kontrolē, bet namsaimnieki pieprasā tā saukto „atslēgas naudu,” kas milzīga. Man ir radnieki, kas dzīvo mazā jumta istabā, kas tiem maksā 100 fr. mēnesī. Viņu mazai meitīnai tur nav vietas, un tā dzīvo laukos. Mazgāšanās iespējāmība ir gaiteni, kopā ar citiem iedzīvotājiem. Bet, neskatoties uz visu, dažiēni tomēr laimējas atrast dzīvokli.

Tā arī man laimējās. Es sanēmu mazu namiņu, kura īpašnieki bija Spānijā un nevarēja tikt atpakaļ, jo robeža vēl slēgta. Pirmo reizi māju ieraudzīju drāmā marta dienā. Tāpatēni stripās karājās no sienām, 800 ģimenes portrejas bija sarāvkušās no mitruma, žurkas tepikos bija izgraukušas lielus caurumus. Vācu valodā rakstīts plakāts apliecināja, ka tas ir valdības aizsargāts spāņuiešu īpašums. Māja bija stāvējusi tukša apm. 10 gadus. Vienīgi vannas istabā dzīvoja vecs portē. Es nonēmu visas ģimēnes un aizgāju, atstādama rīkojumu, lai izbalsina

sienas. Kad pēc apm. mēneša atgriezos, mani patīkami pārsteidza nama izskats. Ir liela starpība starp Parīzi un Londonu. Londonā nekādi remontdarbi nav iespējami. Parīzē var sasniegt visu, bet par tādām cenām, kas katrs to nevar atļauties. Piecu istabu izbalsināšana maksāja 200 dolārus.

Nākošais svarīgais posms — personības dokumenti un pārtikas kartinas. Policijas prefektūrā līdzīgi Skotlandjardam tūkstošiem franču birokārtu ēd Francijas maizi. Visvairāk viņus interesē abu Jūsu vecāku dzimšanas vieta un laiks. Tas jāatkarā gandrīz katrā no 24 anketām, kas jāizpilda dažādās istabās, kas izkaisītas pa visu lielo komplēcto celtni. Šī akcija prasā apm. nedēļu laiku. Kad beidzot esat saņēmuši brīnīškigo zālo personības aplieciņu, kuru var salocīt 13 daļās kā skatu kartes, Jūs drīkstāt vietējā policijas iecirknī pieprasīt pārtikas kartītes. Ja Jums laimīgi izdodas notvert mirkli, kad nav rindas, Jūs varat to veikt divi stundās. Pēc tam Jūsu rokā ir 12 pārtikas kartītes, uz kurām dažreiz varat ko nopirkt, dažreiz arī neko. Divas dienas šo nedēļu mūsu kvartālā nebija maizes, bet gan uzraksts „Maizes nav, miltu nav” uz maiznīcas durvīm. Francijai nav miltu rezerves, un ja kuģi nokavējas, tad frančiem jāiztiek bez maizes.

Pastāvōjā viņa racionāšana iedarbojas slikti uz vispārējo morāli. Sievietes sanem mazāk tābakas kā vīrieši, bet vīrieši sanem īpašas bārdas skujušanas ziepes. Katrs sanem arī 2 mazas baltas kartītes ar akaidru uzrakstu „zirga gais”.

Prasme ģērbties

Katra sieviete vēlas labi apģērbties. Tad tas nav tik viegli atrisināms kā senāk: trūkst materiālu un, ja tos izdevies kaut kā sagādāt, trūkst darba pratēja. Te nu beidz vienīgais un arī izdevīgākais un drošākais ceļš ir pašas valkātājas labā griba uzņēmība un izdoma.

Pirms apskatām visas šīs grūtības atsevišķi, jāsaika, ka bēglu dzīve un pēckara apstākļi stipri pārveidojuši prasības, kādas uzstāda apģērbam. Vakara, speciāli priekš- un pēcpusdienas tērpi un daudzas citas lietas jau sen vairs nav nepieciešamas. Praktiskā dzīve un dabūjamais materiāls pārveidojuši modi un nav svarīgākais tēra piemērotība atsevišķam gadījumam, bet tā praktiskums. Divas vai trīs sen apņikušās, pa daļai novalkātas un gandrīz jau aizmirsušas vasaras kleitas, kāds raibs drēbes gabals un palags vai vecs kungu virskrekls var noderēt kā materiāls jaunai vasaras kleitai. No palāģiem var veidot jaunu vasaras kostīmu, un sega uzņēmīgas darinātājas rokās pārvērtās mēteļi. Pogas var veidot no papes jeb bieza kartona to apvelkot ar drēbi. Tā no daudz šķietami nederīga var radīt jaunas, jaukas lietas. Šai vietā pasvītrot amata mācīšanās svarīgumu ir gandrīz lieki.

Šōšana katrai sievietei, it īpaši ģimenes mātei, ir noderīga, pat nepieciešama. Daudzas tautietes to jau izpratušas un apstākļi ir veidojuši īpatnēju tērpu izgatavošanas veidu, proti: piegriešanu un pielaiķošanu pie amatiņces, bet izgatavošanu no pašas valkātājas. Nobeigumā grībetos atzīmēt īpašību, ar ko mūsu tautietes var lepoties, proti, prasmi valkāt tērpu. Kaut gan visi esam ilgāku laiku bēglu gaitās un apģērbu

sagādāšana mums ir ļoti grūta, latvietie ar savu ārejo izskatu patīkami izdalās.

Dāmu apģērbu pagatavošanas darbnīcas vadītāja Vilka

Gaišā gaita

Valdis Mežezers. Gaiša gaita. Kults dziesmas. Appāds „Celi” 1946.

No kulta vajadzībām, no šī laika smaguma un bēdām, kas mācītājam prasā tautas ciešanas pacelt līdz Dievam un Dievu pielūgt tautas bēdu dienā, ir izaugusi V. Mežezera, dzejnieka un mācītāja, garīgu dziesmu grāmatina „Gaiša gaita”.

Garīgās dziesmas, kādas tās visnotāl dzied baznīcā, ir novecojušās tiklab valodas, kā saturā zinā. Iznemot prof. L. Bērzina un nedaudzus citus autorus, jaunās garīgās dziesmas baznīcās vajadzībām nav rakstītas. V. Mežezera garīgo dziesmu krājums „Gaiša gaita” sakārtāta labā valodā. Formas zinā autoram, pieskanojot savas dziesmas parasto garīgo dziesmu melodijām. Ir bijis maz brīvības. Grāmatinas pirmajā daļā ir dziesmas, kurās blakus reliģiskajām autors pauž savas patriotiskās jūtas. Te izskan taulas bēdas un posts bēglu celos un lielā un dziļā lūgšana tikt atpakaļ savā zemē.

„Kau tu ciešanās vēl lemtu, Tautu gaismas kalnā sauc! Pāsniedz rokas, Lielais Dievs, Latvijai liec piecieties!”

Grāmatas otrā daļā dziesmas dažādām kulta vajadzībām (laulību, iesvētīšanas u. taml. dziesmas). — Grāmatu grafiski iekārtojās A. Bitars

R. Sināle